

Vrchní soud
v Olomouci

U s n e s e n í

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 17. listopadu 1998 odvolání obžalovaných **Ondřeje Groise** nar. [redacted] **Milana Novotného**, nar. [redacted] **Petra Novotného**, nar. [redacted], mladistvého **Martina Ambrozka** nar. [redacted] a mladistvého **Ondřeje Jandory** nar. [redacted], proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20.3.1998, č.j. 43 T 21/97-618 a rozhodl takto:

Odvolání obžalovaných **Ondřeje Groise**, **Milana Novotného**, **Petra Novotného**, mladistvého **Martina Ambrozka** a mladistvého **Ondřeje Jandory** se podle § 256 tr.ř. z a m í t a j í.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byli obžalovaní **Ondřej Grois** a **Petr Novotný** v bodě I. uznáni vinnými účastenstvím ve formě organizátorství na trestném činu loupeže podle § 10 odst. 1 písm. a) k § 234 odst. 1 tr.zák. a na trestném činu porušování domovní svobody podle § 10 odst. 1 písm. a) k § 238 odst. 1, odst. 3 tr.zák.

Této trestné činnosti se měli dopustit tím, že v přesně nezjištěné době v roce 1996 ve Znojmě se domluvili na vniknutí do bytu **Věrnice Činala**, nar. [redacted] bytem Znojmo, ul. **Dukelská 99** s tím, že odcizí finanční prostředky, které zde měl mít **Martin Činál** nar. [redacted], přičemž za tímto účelem kontaktovali v měsíci listopadu 1996 **Milana Novotného** aby toto provedl a předali mu informace o bytu **Věrnice Činala**, o osobách zde se nacházejících, jakož i o věcech, které mají být odcizeny s tím, že v

případě, že se v bytě bude nacházet Václav Čihala, má být tento svázán, aby : nemohl bránit, kdy byli srozuměni s tím, že samotnou akci provede Milan Novotný společně s mladistvým Martinem Ambrozkem a mladistvým Ondřejem Jandorou, kteří dne 18.11.1996 kolem 21.50 hodin vnikli za užití násilí do bytu Václava Čihala, ke kterému tohoto fyzicky napadli a způsobili mu těžkou újmu na zdraví a z bytu odcizili věci celkové hodnotě 4.510,- Kč ke škodě Martinu Čihale, přičemž po provedení činu : obžalovaný Ondřej Glos a obžalovaný Petr Novotný dostavili na chalupu obžalovanému Milanu Novotnému do Žerotic za účelem rozdělení odcizených věcí.

V bodě II. pak byli obžalovaní mladiství Martin Ambrozek a Ondřej Jandora uznáni vinnými trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr.zák. a trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, odst. 3 tr.zák. a obžalovaný Milan Novotný byl v tomto bodě uznán vinným trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 tr.zák. a trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, odst. 3 tr.zák.

Této trestné činnosti se jmenovaní měli dopustit tím, že po předchozí vzájemné domluvě dne 18.11.1996 ve Znojmě na ul. Dukelské č. 99 kolem 21.50 hodin vnikli : za užití násilí do bytu Václava Čihala nar. 20.10.1915, kdy tohoto mladistvý Martin Ambrozek a mladistvý Ondřej Jandora povalili na zem v chodbě bytu, ucpávali mu ústa rukou a čepicí a nejméně 4x jej udeřili pěstí do obličeje, čímž mu způsobili zranění, a zlomeninu obou nosních kůstek s výrazným posunem úlomku, zlomeninu okraje oční kosti a jařmové kosti vlevo s lehkým posunem úlomku, zlomeninu obou horních čelistí s výrazným posunem úlomku, lehký otřes mozku, mnohočetné a rozsáhlé podlitiny obličeje s drobnými kožními trhlinami a oděrkami, několik krevních podlitin na horních končetinách, kdy toto zranění by jej citelně omezovalo v obvyklém způsobu života i dobu nejméně 8 týdnů, a v bytě odcizili přenosný trezorek, v němž bylo uloženo 4-5 zlomkového zlata, zlatý dámský prsten a nejméně 1.300,- Kč v kovových mincích příruční kufřík s různými doklady, vše v celkové hodnotě nejméně 4.510,- Kč ke škodě Martinu Čihale, přičemž obžalovaný Milan Novotný nejprve hlídal před domem a po

na mladistvé čekal na předem smluveném místě, odkud je odvezl na svoji chalupu do Žerotíc za účelem rozdělení odcizených věcí.

Za to byly obžalovaným uloženy úhrnné tresty, a to obžalovanému O. [redacted] G. [redacted] trest odnětí svobody v trvání 4 a půl roku, obžalovanému M. [redacted] N. [redacted] trest odnětí svobody v trvání 7 roků, obžalovanému P. [redacted] N. [redacted] trest odnětí svobody v trvání 4 roků, obžalovanému mladistvému M. [redacted] A. [redacted] za použití § 79 odst. 1 tr.zák. trest odnětí svobody v trvání 3 a půl roku a obžalovanému mladistvému O. [redacted] J. [redacted] za použití § 79 odst. 1 tr.zák. trest odnětí svobody v trvání 3 roků. Pro výkon tohoto trestu byli všichni obžalovaní, s výjimkou obžalovaného M. [redacted] N. [redacted] který byl zařazen do věznice s ostrahou, zařazeni do věznice s dozorem dle § 39a odst. 3 tr.zák. s tím, že mladiství dle § 81 odst. 1 tr.zák. tresty vykonají odděleně od ostatních odsouzených ve zvláštní věznici nebo oddělení.

Podle § 228 odst. 1 tr.ř. byla všem obžalovaným uložena solidární povinnost zaplatit na náhradě škody poškozenému M. [redacted] Č. [redacted] částku 4.510,- Kč. Podle § 229 odst. 2 tr.ř. byl zmíněný poškozený se zbytkem svého nároku na náhradu škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podali odvolání všichni obžalovaní, a to obžalovaný G. [redacted] a obžalovaný M. [redacted] N. [redacted] ihned po jeho vyhlášení, ostatní pak v zákonné lhůtě.

Všechna odvolání byla odůvodněna obhájci obžalovaných.

V odůvodnění odvolání obžalovaného O. [redacted] G. [redacted] se uvádí, že z provedeného dokazování nevyplynuly přesvědčivé skutečnosti, které by soud opravňovaly k jednoznačnému závěru o jeho vině. Dále se v odůvodnění odvolání rozebírají výpovědi odvolatele, obžalovaného P. [redacted] N. [redacted] a obžalovaného M. [redacted] N. [redacted]. Konstatuje se, že výpověď samotného odvolatele je od počátku neměnná s tím, že svou vinu jednoznačně odmítá. Výpověď obžalovaného P. [redacted] N. [redacted] je

považována za nevěrohodnou, přičemž se poukazuje na to, že tato doznávala v průběhu trestního řízení řadu změn a úprav. Přístup soudu prvního stupně k výpovědi obžalovaného **Milana Novotného** je velmi zjednodušující, neboť určité nedostatečné náznaky o možné účasti obžalovaného **Göise** na trestné činnosti vyplývají pouze z první výpovědi obžalovaného **Milana Novotného** ze dne 9.6.1997, zatímco z ostatních čtyřech výpovědí jmenovaného v průběhu dalšího trestního řízení žádné údaje o vině odvolatele nevyplývají. Posléze se podrobně rozebírá výpověď obžalovaného **Milana Novotného** ze dne 9.6.1997.

Již z výpovědi jmenovaného ze dne 10.7.1997 je zjevné, že tento popisuje iniciativu obžalovaného **Petra Novotného**, zatímco obžalovaný **Göise** byl pasivním účastníkem vzájemných schůzek. Není tedy zřejmo, odkud soud čerpal podklady pro svou úvahu, že v právě v této výpovědi měl obžalovaný **Milan Novotný** znovu zcela konkrétním způsobem popisovat aktivně roli **Ověřena Göise** při plánování trestné činnosti.

Úvaha soudu, že zásadní změna výpovědi obžalovaného **Milana Novotného** byla způsobena společným umístěním obžalovaných **Göise** a **Milana Novotného** ve vazební cele, je pouhou spekulací. Jmenovaní totiž jednoznačně odmítli, že by se o své trestní věci jakkoli bavili nebo domlouvali. Poukazuje se také na to, že právě konfrontace, která proběhla dne 8.10.1997, je procesním úkonem k odstranění rozporů v existujících výpovědích.

K tvrzení obžalovaného mladistvého **Jana**, že před domem **Černo** viděl dvakrát podobné auto, lze poznamenat pouze tolik, že skutečnost, že se na tomto místě jednu chvíli vyskytovali i **Petr Novotný** s **Göisem**, potvrzují kromě **Petra Novotného** i všichni obžalovaní, avšak o nějakém druhém příjezdu stejného vozidla nikdo neví. Naproti tomu se soud zcela jednoduše vypořádal s výpověďmi svědků **Göise** staršího a **Schwarze**, ačkoli by bylo proti vší logice, aby se člověk, který připravuje závažný trestný čin, s tímto na setkání chlubil svým rodičům či známým. Proto neobstojí úvaha soudu o tom, co lze z těchto výpovědí vyvodit.

Žádné další důkazy pak ve vztahu k obžalovanému G[red] nalezeny nebyly. Celý napadený rozsudek je ve vztahu k němu založen toliko na několika nepřesně formulovaných větách z první výpovědi obžalovaného M[ilana] N[ovo]t[ného], který je sám ve svých výpovědích následujících uvedl na pravou míru. Soud přitom prostě dalším výpovědím neuvěřil, aniž by blížeji objasnil, co jej k tomu vedlo a jaký by mohl mít M[ilana] N[ovo]t[ného] důvod, aby G[red] kryl.

Nebyl také nalezen motiv obžalovaného. Poukazuje se na to, že obžalovaný je na svůj věk velmi solidně zabezpečen, přičemž nemá žádné dluhy s tím, že jeho podíl na případné trestné činnosti by nepřevýšil jeho legální měsíční příjem.

Nesprávná je i právní kvalifikace jednání obžalovaného. Podle jeho názoru, v případě trestného činu dle § 238 odst. 1, odst. 3 tr.zák., jde o případ tzv. faktické konzumpce, přičemž se zdůrazňuje, že trestný čin podle § 238 a trestní čin podle § 234 tr.zák. jsou vzájemně v poměru speciality či subsidiarity.

Celá záležitost se závěrem shrnuje tak, že obžalovanému rozhodně nebylo prokázáno nic, co by mohlo svědčit pro závěr, že je organizátorem projednávané trestné činnosti. Pokud však odvolací soud dospěje k závěru, že obžalovaný měl dostatek informací o připravovaném skutku, byla by na místě kvalifikace jeho jednání jako trestného činu nepřežžení trestného činu dle § 167 odst. 1 tr.zák.

Ze všech shora uvedených důvodů se navrhuje, aby vrchní soud napadený rozsudek ohledně obžalovaného G[red] podle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr.ř. zrušil a buď jej dle § 226 písm. c) tr.ř. obžaloby zprostil nebo jej uznal vinným trestným činem dle § 167 odst. 1 tr.zák. a za tento mu uložil trest odnětí svobody ve spodní třetině zákonné trestní sazby, podmíněně odložený na přiměřenou zkušební dobu.

V odůvodnění odvolání obžalovaného Petra Novotného se podrobně rozebírají předchozí vztahy obžalovaného Petra Novotného s obžalovaným Ondřejem Groisem s uvedením řady příkladů, na základě nichž obžalovaný Petr Novotný ke spoluobžalovanému Groisovi ztratil důvěru. Obžalovaný také nesouhlasí s tím, že by byl jediným, kdo se znal s poškozeným Martinem Čihalem. Také spoluobžalovaní ho znát mohli, neboť celé Znojmo ví, jak vydělává peníze. Pravděpodobnější verze, než ke které dospěl soud prvního stupně, je ta, že celou trestnou činnost naplánovali obžalovaní Grois a Milan Novotný a pro případ prozrazení se přibližně domluvili na tom, jak vypovídat s tím, že se zkušený Grois pojistil tak, že odvolatele vzal s sebou k rozdělování lupy.

Odvolatel zdůrazňuje, že jeho první výslech byl ovlivněn jednáním policistů a chováním původního obhájce. Trvá na tom, že žádnou trestnou činnost neorganizoval. S Groisem sice hovořil o tom, že Martin Čihala nosí u sebe hodně peněz a že by ho mohl někdo přepadnout, tím však nemyslel sebe ani to, že by v někom takové rozhodnutí chtěl vyvolat, ale bylo to prosté konstatování. Je pravdou, že Grois se před Petrem Novotným zmínil o tom, že má někoho na přepadení Čihala, ovšem odvolatel se na žádné podrobnosti neptal, nijak to nekomentoval, nechtěl se totiž do záležitosti obžalovaného Groise vměšovat.

V případě bytu Čihalových byl odvolatel pouze v předsíni a i z provedení činu vyplývá, že mladiství Ambrožek a Jandora neměli dostatek informací o vnitřní struktuře bytu a o věcech, které se tam měly nacházet. Z těchto okolností tedy taky nelze vyvodit závěr o vině odvolatele. Posléze se namítá, že další tvrzení obžalovaných Groise a Milana Novotného o údajném jednání před Čihalovým bydlíštěm nejsou pravdivá a svědčí o jejich vzájemné domluvě. S ohledem na vzdálenost a čas rozmluvy pak jejich verzi nemohou potvrdit ani výpovědi obou mladistvých.

V případě telefonátu Milana Novotného Groisovi chybí logický důvod proto, aby Milan Novotný chtěl volat Petru Novotnému, neboť Grois vyzval, aby přijel na chalupu

do Žerotic, na které Petr Novotný nikdy nebyl a nevěděl ani kde je. Groise doprovázel pouze proto, neboť mu nebylo líto času doprovázet někoho, kdo si vyřizoval své věci. Při páčení kovové kasy pochopil, že nepatří Milanu Novotnému ani Groisovi, ale nechtěl se plést do cizích věcí. V Žeroticích přitom ještě netušil, že jde o kasu z bytu Čabalových. To se dozvěděl až následně ve Znojmě s tím, že už neví od koho. Vůbec tu zprávu nespojoval s Groisem. Vše pochopil až po svém zatčení a výslechu.

Dále se poukazuje na to, že se nikde nenašel balíček, který měli nést mladiství. Nebyl ani vysvětlen rozpor mezi výpovědí Groise a výpovědí Milana Novotného ohledně toho, že měl odvolatel ukázat Milanu Novotnému Milanu Čabala. Orgány činné v trestním řízení se nezabývaly ani rozpory týkající se výpovědi Milana Novotného stran dalšího osudu odcizené kasy. Milan Novotný dle názoru odvolatel vypovídá k prospěchu obžalovaného Groise v případech, kdy to jemu samému nemůže prospět, protože spoléhá, že když Grois vyvázne bez potrestání, jak se to podařilo v trestní věci 3 T 212/96, pomůže také jemu k nízkému trestu. Výpovědi svědků Jana Groise a Milana Schwarze jsou zjevně účelové. Poukazuje se také na porušení zásad koluzní vazby v případě společného pobytu obžalovaného Groise a Milana Novotného na stejné cele, což vedlo k jejich domluvě proti odvolateli.

Obžalovaný připouští, že jeho jednání vůči obžalovanému Groisovi bylo naivní, nicméně dle jeho názoru nebyla provedeným dokazováním prokázána úmyslná široká a intenzivní činnost směřující k zosnování trestného činu, ledaže by soud uvěřil účelově měněným výpovědím obžalovaných Groise a Milana Novotného.

Z těchto důvodů se navrhuje, aby vrchní soud odvolatele zprostil obžaloby.

V odůvodnění odvolání obžalovaného Milana Novotného se uvádí, že je zaměřeno toliko do výroku o trestu. Trest odnětí svobody je dle odvolatele nepřiměřeně vysoký, neboť soud nepřihlížel k polehčujícím okolnostem, zejména k jeho spolupráci s orgány činnými v trestním řízení, k jeho doznání ke spáchaným trestným činům a k upřímné

lítosti ve vztahu k projednávané trestné činnosti, stejně jako k jeho způsobu života předcházejícímu spáchání trestné činnosti.

Z tohoto důvodu se navrhuje, aby vrchní soud napadený rozsudek ohledně tohoto obžalovaného zrušil ve výroku o trestu a uložil trest adekvátní s nižší trestní výměrou.

V odůvodnění odvolání obžalovaného mladistvého **Milana Ambroza** se uvádí, že provedenými důkazy nebylo prokázáno, že by se tento dopustil trestného činu loupeže.

V této souvislosti se podrobně rozebírají výpovědi obžalovaného **Milana Novotného** a obžalovaného mladistvého **Ondřeje Jandory** ze kterých vychází soud prvního stupně s tím, že obžalovaný mladistvý **Milan Ambroza** jednoznačně popřel, že by se sám fyzického násilí vůči poškozenému dopustil. V této souvislosti se podrobně opakuje obsah jeho výpovědi, ze které vyplývá, že do bytu, kde k události došlo, šel s úmyslem odcizit finanční prostředky, které se zde měly nacházet, tedy krást a nikoliv loupit. Výpovědi obžalovaného mladistvého **Jandory** lze považovat za účelové, přičemž výpověď odvolatele podporuje i ta skutečnost, že bylo prokázáno, že obžalovaný Jandora měl po přepadení poškozeného krev, z čehož vyplývá jistá nelogičnost pokud Jandora tvrdí, že mladistvý **Ambroza** poškozeného bil a ucpával mu ústa. Výpověď posledně jmenovaného lze vysvětlovat jako snahu snížit svoji vlastní odpovědnost za surové zbití poškozeného. V této souvislosti se argumentuje také tím, že bylo vyvráceno tvrzení obžalovaného mladistvého **Jandory** že udeřil poškozeného pouze jednou hřbetem ruky.

Z těchto důvodů má obhajoba za to, že obžalovanému mladistvému **Ambrozkovi** lze prokázat pouze spáchání trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 tr.zák. a trestného činu porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1 tr.zák.

Také uložený trest odnětí svobody je dle názoru odvolatele nepřiměřený. V této souvislosti se poukazuje na dosavadní bezúhonnost obžalovaného, na jeho nízký věk a

na reálné možnosti jeho resocializace, které byly znalci ohodnoceny stupněm č. 1-2 na šestistupňové škále. Obžalovaný je rovněž kladně hodnocen z místa jeho trvalého bydliště, přičemž pozitivní je i zpráva Okresního úřadu ve Znojmě, referátu sociálních věcí, podle které je kladně hodnocena rodina obžalovaného, která je připravena a ochotna pomoci mladistvému při jeho návratu do běžného života.

Z těchto důvodů se navrhuje, aby odvolací soud rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a sám rozhodl o vině a trestu obžalovaného.

V odůvodnění odvolání obžalovaného mladistvého Ondřeje Jandory se uvádí, že toto je zaměřeno pouze do výroku o trestu. Tento je podle jeho názoru nepřiměřeně přísný a nevystihuje všechny okolnosti případu.

Přes značnou společenskou nebezpečnost jednání obžalovaného soud prvního stupně nedocenil všechny okolnosti, které svědčí ve prospěch mladistvého Jandory. Za tyto jsou považovány především věk mladistvého v době spáchání trestné činnosti, jeho kající doznání, přispění k objasnění trestné činnosti a projevení hluboké lítosti. Sama vazba měla nebyvale kladný efekt na další postoje obžalovaného. Sám zástupce OPD v závěrečné řeči poukázal na možnost uložit sice nepodmíněný trest, ovšem ještě v dolní polovině zákonné trestní sazby. To nakonec umožňoval i návrh státního zástupce.

Mladistvý obžalovaný poukazuje na fakt, že délka uloženého trestu mu znemožňuje ukončit výuku na učilišti a mít v životě pracovní kvalifikaci.

Ze všech těchto důvodů se navrhuje, aby byl napadený rozsudek zrušen ve výroku o trestu obžalovaného mladistvého Ondřeje Jandory a aby odvolací soud uložil nový trest ještě v dolní polovině snížené zákonné trestní sazby.

Vrchní soud na podkladě podaných odvolání dle § 254 odst. 1 tr.ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, přihlížeje přitom i k vadám, které nebyly odvoláními vytýkány. Na základě tohoto postupu dospěl k závěru, že podaná odvolání nejsou důvodná.

Pokud se týká řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, v tomto nebyly zjištěny takové podstatné vady, jaké má na mysli ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr.ř., tedy vady spočívající v porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby. V tomto směru ani odvolatelé neměli významnější připomínky.

Odůvodnění rozsudku samo v zásadě odpovídá ustanovení § 125 tr.ř., neboť soud vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel, jakož i to, jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují.

Stran důkazního stavu věci však argumenty soudu prvního stupně vyžadují jistou korekci.

V první řadě nelze souhlasit se závěry soudu prvního stupně v tom směru, že vysvětlení poškozeného **Vyhnice Čihala** zachycené v úředním záznamu na č.l. 403-404 spisu, je možno použít jako důkaz, a to zejména na základě té skutečnosti, že se jednalo o neodkladný nebo neopakovatelný úkon. V této souvislosti na straně 25 odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud uvádí, že z dikce ustanovení § 89 odst. 2 tr.ř. a § 89 odst. 3 tr.ř. nevyplývá, že by za důkaz procesního charakteru nemohlo být považováno vysvětlení, které má povahu neodkladného nebo neopakovatelného úkonu. Z ustanovení § 89 odst. 2 věta první tr.ř. soud prvního stupně vyvozuje, že výčet důkazů tam výslovně jmenovaných je toliko demonstrativní a že se tudíž zákon stran důkazních prostředků neuzavírá do okruhu důkazů *expressis verbis* zákonným textem vyjádřených.

K této argumentaci je třeba uvést, že ustanovení § 89 odst. 2 tr.ř. skutečně obsahuje pouze demonstrativní výčet jednotlivých druhů důkazů (důkazních prostředků) v trestním řízení. Z toho tedy vyplývá, že skutečně mohou existovat i jiné druhy důkazů (důkazních prostředků), než v tomto ustanovení zmíněné. Výpověď osoby v rámci podání vysvětlení však není samostatným druhem důkazního prostředku. Je to určitá forma, v jejímž rámci se zejména opatřují informace, které mají sloužit k závěru, zda-li bude možno pro konkrétní skutek zahájit trestní stíhání. V kladném případě je pak třeba danou konkrétní osobu vyslechnout jako svědka. Důkazní prostředek „výpovědi svědků“ je přitom v ustanovení § 89 odst. 2 tr.ř. výslovně zmíněn a v oddílu druhém hlavy páté trestního řádu, jakož i v dalších ustanoveních tohoto zákona, výrazně formalizován.

V tomto směru je nutno poukázat na to, že konstantní judikatura již v minulosti opakovaně otázku vysvětlení osob ve smyslu § 158 tr.ř. řešila a vždy konstatovala, že tento úkon nemůže sloužit jako důkaz před soudem (viz např. R 26/89, R 45/94). Vodítko pro řešení dané procesní situace navíc obsahuje samotné ustanovení § 158 odst. 4 věta třetí trestního řádu, které stanoví, že záznam (o obsahu vysvětlení) nelze v řízení před soudem použít jako důkaz.

V této situaci lze spatřovat určité pochybení orgánů činných v přípravném řízení, že poškozeného **V. V. Č. Č. Č.** již v době podání vysvětlení dne 19.11.1996 nevyslechly jako svědka, neboť právě tento úkon by bylo možno v dalším řízení vyhodnotit jako úkon neodkladný, což bylo patrné nejenom s ohledem na zranění poškozeného, ale i s ohledem na jeho celkový stav a stáří. To však nemůže být argumentem pro použitelnost záznamu o vysvětlení záznamu poškozeného jako důkazu.

Toto určité pochybení soudu prvního stupně však důkazní situaci nijakým způsobem nekomplikuje, neboť k ustálení skutkového děje měl soud prvního stupně dostatek

jiných důkazů, na což nakonec sám poukazuje hned po závěru, že toto vysvětlení je použitelným důkazem.

Dále se odůvodnění napadeného rozsudku dostatečným způsobem nezabývá použitelností výpovědi obžalovaného **Milana Novotného** ze dne 9.6.1997 jako důkazu ve vztahu k ostatním spoluobžalovaným.

Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že první výslech obžalovaného **Milana Novotného** proběhl dne 9.6.1997 od 15.00 do 15.55 hodin, tedy v době, kdy již obžalovaným mladistvým **Martinu Ambrozkovi** a **Ondřeji Jandorovi** bylo sděleno obvinění (čemuž odpovídá účast jejich obhájců u tohoto úkonu), ovšem ještě předtím, než bylo sděleno dne 10.6.1997 obvinění obžalovaným **Petr Novotnému** a **Ondřeji Grosovi**.

V této souvislosti je třeba zmínit to, že soudní praxe považuje výslech obviněného před sdělením obvinění dalším obviněným zpravidla za neodkladný úkon, pokud právě z tohoto úkonu byly teprve zjištěny okolnosti nasvědčující nutnosti sdělení obvinění dalším obviněným. V dané konkrétní věci však v době prvního výslechu obžalovaného **Milana Novotného** bylo již dvěma spoluobžalovaným sděleno obvinění a obžalovaný **Petr Novotný** již byl zajištěn (od 13.00 hodin, přičemž jako důvod zajištění je uváděno podezření z loupežného přepadení poškozeného **Čihelce**). Jedině obžalovaný **Ondřej Gros** byl zajištěn později, a to v 16.00 hodin, tedy 5 minut po ukončení výslechu obžalovaného **Milana Novotného** (jako důvod je uváděno podezření z trestného činu loupeže na základě kriminalisticky doložitelných skutečností - viz č.l. 209).

Z těchto skutečností je patrné, že to nebyla výpověď obžalovaného **Milana Novotného** ze dne 9.6.1997, na základě níž teprve orgány činné v trestním řízení získaly informace o účasti dalších osob na spáchání trestné činnosti, pro kterou byl obžalovaný **Milan Novotný** vyslýchán. Bylo čerpáno z jiných zdrojů informací, které opravňovaly zahájení trestního stíhání dle § 160 odst. 1 tr.ř. vůči všem zajištěným

osobám, přičemž v případě, že by podíl jednotlivých osob na trestné činnosti mohl být dalším dokazováním upraven, mohlo být postupováno dle § 160 odst. 6 tr.ř.

Z těchto důvodů má vrchní soud za to, že výpověď obžalovaného **Milana Novotného** ze dne 9.6.1997 je ve vztahu k obžalovaným **Petrem Novotným** a **Odrichem Groisem** relativně nepoužitelným důkazem.

Ani tato odchylka od závěrů soudu prvního stupně však nemá vliv na správnost skutkových závěrů soudu prvního stupně.

Ohledně nich je třeba říci, že byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro meritorní rozhodnutí (§ 2 odst. 5 tr.ř.), přičemž s určitými nepřesnostmi shora naznačenými lze uzavřít, že soud prvního stupně provedené důkazy hodnotil po pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 2 odst. 6 tr.ř.).

Co se týče bodu I. napadeného rozsudku lze konstatovat, že ani jeden z obžalovaných, kteří tímto skutkem byli uznáni vinnými, projednávají trestnou činnost nedoznává. Stanovisko obžalovaného **Odricha Groise** je takové, že sice byl přítomen schůzkám mezi obžalovaným **Petrem Novotným** a obžalovaným **Milanem Novotným**, že v inkriminovaný den byli dokonce před domem, kde došlo k trestné činnosti a že byl dokonce v Žeroticích, kam obžalovaný **Milan Novotný** dovezl odcizené věci, nicméně o celé záležitosti měl pouze povšechné informace, do probíhajících jednání mezi spoluobžalovanými nijak nezasahoval a veškerá iniciativa vzešla ze strany obžalovaného **Petra Novotného**. Přesně opačné je stanovisko obžalovaného **Petra Novotného**, který také tvrdí, že měl pouze velmi zprostředkované informace a že do jednání mezi obžalovaným **Odrichem Groisem** a obžalovaným **Milanem Novotným** nijak nezasahoval.

Klíčem k ustálení skutkového děje v tomto bodě napadeného rozsudku jsou pak výpovědi obžalovaného Milana Novotného. Procesnost, respektive relativní použitelnost jeho první výpovědi byla již řešena shora. Ve vztahu k obžalovaným Petrem Novotným a Ondřejem Gaisem tak lze použít až v pořadí druhou výpověď jmenovaného ze dne 10.7.1997 (viz č.l. 351-355). Z jejího obsahu vyplývá, že obžalovaný Milan Novotný podrobně popsal obsah domluvy mezi ním, obžalovaným Ondřejem Gaisem a obžalovaným Petrem Novotným o tom, jaká trestná činnost bude spáchána a jakým způsobem bude realizována. Také bylo domluveno to, za jakých okolností bude přistoupeno k otevření odcizeného trezorku. Je přitom patrné, že iniciativněji vyznívá role obžalovaného Petra Novotného, nicméně i obžalovaný Ondřej Gais byl domluvě přítomen a aktivně do ní zasahoval svými připomínkami. V tomto směru jsou protokolované formulace zcela jednoznačné a nelze je vykládat jiným způsobem, než ve shora naznačeném směru. V této souvislosti je třeba poukázat také na to, že výsledku obžalovaného Milana Novotného byli přítomni obhájci obžalovaných Ondřeje Gaise a Petra Novotného, kteří by se jistě ohradili, pokud by bylo protokolováno něco jiného, než obžalovaný Milan Novotný skutečně uvedl.

V dalším průběhu trestního řízení byl obžalovaný Milan Novotný vyslýchán ještě vícekrát, v zásadních směrech svoji výpověď neměnil, pouze začal bagatelizovat účast obžalovaného Ondřeje Gaise a zvýrazňovat roli obžalovaného Petra Novotného.

Za těchto okolností je třeba se ptát, zda jsou důvody pro jiné skutkové závěry, než k jakým došel soud prvního stupně. Odpověď na tuto otázku je negativní.

Soud prvního stupně na str.14-16 napadeného rozsudku přesvědčivě uvádí argumenty pro svůj závěr, že jako věrohodnější se mu jeví původní verze obžalovaného Milana Novotného. Na tyto lze odkázat. Na jejich podporu přitom uvádí i určitou pasáž z výpovědi obžalovaného mladistvého Ondřeje Jandony (viz druhý odstavec str.16 napadeného rozsudku). Přitom je třeba si uvědomit, že z provedeného dokazování jednoznačně vyplývá fyzická účast jak obžalovaného Ondřeje Gaise tak

obžalovaného Petra Novotného při postupných jednáních s obžalovaným Milanem Novotným jejich přítomnost poblíž místa činu v inkriminovaný den, jakož i jejich přítomnost na chatě obžalovaného Milana Novotného při dělení kořisti. I z tohoto úhlu pohledu jsou nevěrohodná tvrzení obžalovaných Ondřeje Groise a Petra Novotného o tom, že o celé záležitosti měli pouze zprostředkované informace a že se jednalo o záležitost vždy toho druhého spoluobžalovaného.

Co se týká hodnocení obsahu výpovědí svědků Jana Groise a Milana Schwarze lze se ztotožnit s tím, že z něho rozhodně nevyplývají okolnosti, které by mohly sloužit jako podklad pro závěr o nevině obžalovaného Ondřeje Groise. Provedené dokazování totiž vede k závěru, že to byl on, kdo seznámil obžalované Petra Novotného a Milana Novotného a že to byl on, kdo se zabýval otázkou, koho použít ke spáchání samotné trestné činnosti. Proto zmínky obžalovaného Ondřeje Groise před zmíněnými svědky lze vykládat jako součást jeho předběžné sondáže v tomto směru. S tím, že tyto nepravdivé okolnosti sloužily pouze jako zástěrka skutečného stavu věci, lze souhlasit.

V neposlední řadě je třeba ještě zmínit výpověď obžalovaného mladistvého Ondřeje Jandora, podle které byli mladiství v Žeroticích zavřeni v kuchyni chalupy obžalovaného Milana Novotného, který jim sdělil, „že ti borci se bojíjou, aby jsme je neviděli“. I tato okolnost nasvědčuje společné roli obžalovaných Ondřeje Groise a Petra Novotného.

Závěrem je třeba opakovat, že skutkové závěry soudu prvního stupně stran bodu I. napadeného rozsudku lze označit za správné.

V případě bodu II. napadeného rozsudku je situace stran skutkového děje jednodušší. Vůči jeho ustálení má výraznější námitky pouze obžalovaný mladistvý Andrej K. K jeho obhajobě je třeba říci, že i kdyby tomu bylo tak, jak popisuje ve své výpovědi, stejně by byl spolupachatelem trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr.zák., neboť jeho obhajoba je vedena tak, že vstoupil do bytu za

situace, kdy byl svědkem intenzivního útoku spoluobžalovaného Jandory na poškozeného, v bytě odcizil trezor a kufřík a teprve poté vyběhl z bytu a z domu. Za takové situace by nebylo rozhodné, že se sám neúčastnil fyzického útoku na poškozeného, neboť by jeho jednání bylo součástí společného jednání nutného k naplnění znaku skutkové podstaty trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr.zák., kdy jeden pachatel fyzicky útočí na poškozeného a druhý se zmocňuje cizích věcí. Ze samotných okolností uváděných tímto obžalovaným vyplývá, že by zde byl i požadovaný subjektivní vztah k těžšímu následku, a to s ohledem na věk poškozeného alespoň ve formě nedbalosti vědomé dle § 5 písm. a) tr.zák.

Soud prvního stupně však velmi přesvědčivě zdůvodňuje, proč této výpovědi obžalovaného mladistvého Ambroze neuvěřil, přičemž s ohledem na obsáhlost těchto argumentů lze odkázat na str. 32-34 napadeného rozsudku. Z provedeného hodnocení důkazů přitom vyplývá, že soud prvního stupně poměrně pečlivě hodnotí všechny provedené důkazy, tedy nejen výpovědi samotných obžalovaných. Na základě nich pak výstižně shledává v určitém momentu nevěrohodnou i výpověď obžalovaného mladistvého Jandory. To se týká intenzity útoku na poškozeného, která musela být podstatně vyšší, než jak ji tento obžalovaný popisuje.

Na okraj lze uvést, že pro větší věrohodnost výpovědi obžalovaného mladistvého Jandory, než výpovědi obžalovaného mladistvého Ambroze stran popisu toho, co se v bytě stalo, svědčí nález čepice s nášivkou Kama, patřící obžalovanému mladistvému Ambrozkovi v bytě poškozeného, což nasvědčuje pravdivosti tvrzení obžalovaného Jandory že obžalovaný mladistvý Ambroze touto čepicí poškozenému zacpal ústa.

Za těchto okolností lze považovat i skutkový děj pod bodem II. napadeného rozsudku za ustálený (s tou výhradou, že z provedeného dokazování nevyplývá dostatečně, že by to byl obžalovaný mladistvý Ondřej Jandora, kdo pokračoval v bití poškozeného v době, kdy mladistvý Martin Ambrozek prohledával byt - viz str. 39 rozsudku, taková skutečnost nevyplývá z žádného provedeného důkazu a ani výpověď

svědka [redacted] Miroslava Čihala (hlavního líčení takto jednoznačně interpretovat nelze) s tím, že soud prvního stupně odpovídajícím způsobem řeší i otázku tzv. excessu obžalovaných mladistvých Ambrozka a Jandory z původní dohody s obžalovaným Milanem Navolným, což má významné dopady na právní kvalifikaci jeho jednání.

Z výše uvedených správných skutkových zjištění soud prvního stupně činí i přesvědčivé závěry o právní kvalifikaci jednání všech obžalovaných.

V tomto směru lze odkázat na podrobné odůvodnění napadeného rozsudku na str. 17-18 v případě bodu I. a na str. 37-40 v případě bodu II. Na okraj lze uvést, že z provedeného dokazování, v případě obžalovaných [redacted] a Petra Navolného vyplývají takové okolnosti, které vyvolávají otázku, zda trestnou činnost také neřídili, ovšem odchylné právní závěry odvolacího soudu v tomto směru by byly v rozporu s principem zákazu reformace in peius.

Odmítnout je třeba argument uvedený v odůvodnění odvolání obžalovaného [redacted] [redacted] že trestný čin porušování domovní svobody je trestným činem loupeže fakticky konzumován. O tzv. faktickou konzumpci jde tehdy, když jeden trestný čin je prostředkem relativně malého významu ve srovnání se základním trestním činem nebo vedlejším málo významným produktem základního trestního činu. V daném případě tomu tak není, neboť trestný čin porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, odst. 3 tr.zák. není ve vztahu k trestnému činu loupeže podle § 234 odst. 1 tr.zák. (ani dle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. b/ tr.zák.) takovým trestným činem, který má pouze malý význam ani není málo významným produktem základního trestního činu. Přitom je třeba vzít do úvahy typovou společenskou nebezpečnost trestného činu porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, odst. 3 tr.zák. vyjádřenou sazbou trestu odnětí svobody od 1 do 5 let.

Trestný čin porušování domovní svobody pak ve vztahu k trestnému činu loupeže není ani ve vztahu subsidiarity ani speciality. Jestliže pachatel vykoná násilí, je třeba to

zpravidla vyjádřit souběhem trestného činu porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, odst. 3 tr.zák. s trestným činem, jehož znaky pachatel násilným jednáním naplnil (tedy i s trestným činem loupeže).

Pokud se týká výroků o trestech u všech obžalovaných, je třeba odkázat na podrobné odůvodnění napadeného rozsudku stran všech okolností, které se týkají osobních charakteristik odvolatelů.

Soud prvního stupně totiž velmi podrobně uvádí skutečnosti, které o osobách všech obžalovaných zjistil, tyto také hodnotí a vyvozuje z nich závěry týkající se polehčujících a přitěžujících okolností u jednotlivých obžalovaných. S těmito vývody lze v zásadě souhlasit, a to s určitým upřesněním.

V případě obžalovaného **O. G. G.** soud prvního stupně pochybil, pokud v jeho neprospěch vyhodnotil obsah trestního spisu Okresního soudu ve Znojmě sp.zn. 3 T 212/96. V této souvislosti je třeba si uvědomit, že v této věci bylo o vině obžalovaného **O. G. G.** rozhodnuto pravomocným zprošťujícím rozsudkem. Za těchto okolností není jasné, které okolnosti mohl soud prvního stupně vyhodnotit k tíži obžalovaného **G. G.** neboť jeho jednání nebylo Okresním soudem ve Znojmě shledáno protiprávním. Krajský soud v Brně přitom nebyl oprávněn přezkoumávat jakýmkoliv způsobem rozhodovací činnost Okresního soudu ve Znojmě, ani otázky řešené ve zmíněné trestní věci znovu zkoumat jako otázky předběžné, neboť tomu brání ustanovení § 9 odst. 1 tr.ř. věta za středníkem. V tomto směru tedy závěry soudu prvního stupně nemají potřebnou právní oporu.

V souladu s názorem zástupce vrchního státního zastupitelství intervenujícího u veřejného zasedání vrchního soudu je pak třeba u obžalovaného **M. Novotného** shledat navíc přitěžující okolnost ve smyslu § 34 písm. h) tr.zák. spočívající v tom, že svedl k trestnému činu jiného, zejména mladistvého.

U obžalovaného mladistvého Ondřeje Jandory pak nelze hodnotit nijak výrazně polehčující okolnost ve smyslu § 33 písm. j) tr.zák., neboť obžalovaný mladistvý sice rámcově popsal svou účast na trestné činnosti, jakož i činnost dalších pachatelů, nicméně samotný způsob napadení poškozeného líčil zjevně v rozporu s objektivní skutečností a svůj podíl na tomto napadení nepochybně bagatelizoval.

S těmito upřesněními lze s rozbořem soudu prvního stupně stran všech podmínek pro ukládání trestů dle § 23 odst. 1 a § 31 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) tr.ř. souhlasit.

Lze tedy uzavřít, že zde nebyl důvod pro ukládání přísnějšího trestu obžalovanému G. (ve srovnání s obžalovaným P. Novotným) na základě takové argumentace, jaké užil soud prvního stupně. Podíl obžalovaného G. na zosnování trestné činnosti je v zásadě stejný jako podíl obžalovaného P. Novotného. Také další okolnosti uváděné soudem prvního stupně o osobách obou obžalovaných nesignalizují jakýkoliv důvod pro odchylný postup ohledně jejich trestů.

Přesto vrchní soud neshledal důvody pro snížení trestu obžalovaného O. G. Je tomu tak z toho důvodu, že naopak obžalovanému P. Novotnému měl být ukládán trest přísnější, než trest v trvání pouhých 4 roků. K tomuto závěru odvolací soud dospěl na základě velmi vysoké konkrétní společenské nebezpečnosti jejich jednání (v rámci společenské nebezpečnosti typové). Oba obžalovaní totiž zosnovali trestný čin loupeže, který měl být spáchán dalšími osobami po předchozích přípravách, a to na muži narozeném 20.10.1915. Přičemž jak obžalovaný P. Novotný, tak obžalovaný O. G. o této okolnosti věděli. Také finanční efekt z této trestné činnosti měl být výrazný. Soud prvního stupně má přitom plnou pravdu, pokud dospívá k závěru, že konkrétní společenská nebezpečnost jednání organizátorů je značně vysoká (viz str. 46 napadeného rozsudku). Z těchto důvodů tedy měl být i obžalovanému P. Novotnému uložen trest odnětí svobody bližší třetině zákonné trestní sazby uvedené v § 234 odst. 1 tr.zák. Toto pochybení však odvolací soud nemohl napravit v důsledku principu zákazu reformace in peius, vyjádřeného v ustanovení § 259 odst. 3 tr.ř.

Z těchto důvodů nebyly shledány důvody pro změny ve výrocích o trestech u obžalovaných Ondřej G. [redacted] a Petra N. [redacted].

V případě obžalovaného Milana N. [redacted] platí to, co bylo řečeno shora, a navíc je třeba zdůraznit, že tento se dopustil trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 tr.zák., charakterizovaného vysokou konkrétní společenskou nebezpečností, a to necelé 4 měsíce poté, co nabyl právní moci rozsudek Okresního soudu ve Znojmě ze dne 12.6.1996, sp.zn. 3 T 212/96, kterým byl uznán vinným trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 tr.zák., za nějž mu byl uložen podmíněně odložený trest odnětí svobody v trvání 2 roků, se zkušební dobou v trvání 3 let. Z toho je patrné, že v projednávaném případě se jedná o speciální recidivu, která již vykazuje formální znaky recidivy zvláště nebezpečné ve smyslu ustanovení § 41 odst. 1 tr.zák. Otázkami zvláště nebezpečné recidivy se však ani orgány činné v přípravném řízení, ani soud prvního stupně nezabývaly, přičemž v této fázi řízení pozitivním závěrům ohledně aplikace ustanovení § 41 odst. 1 tr.zák. brání již shora naznačený princip zákazu reformace in peius. Předchozí odsouzení obžalovaného však hraje nepochybně významnou roli při úvahách o trestu v případě obžalovaného Milana N. [redacted], na základě čehož je třeba konstatovat, že uložený trest odnětí svobody v trvání 7 roků je trestem přiměřeným všem zákonným hlediskům. Na místě je i výrok spočívající v zařazení tohoto obžalovaného pro výkon trestu do věznice s ostrahou, neboť byly splněny všechny podmínky aplikace ustanovení § 39a odst. 2 písm. c) tr.zák.

Pokud jde o obžalovaného mladistvého Martina A. [redacted] a obžalovaného mladistvého Ondřeje J. [redacted], je třeba se v zásadních rysech s výroky o trestech odnětí svobody ztotožnit s upřesněním, že diference mezi výroky o trestech odnětí svobody u obou mladistvých neodpovídá skutečností vyplývajícím ze spisového materiálu.

Již shora bylo naznačeno, že polehčující okolnost ve smyslu § 33 písm. j) tr.zák. u obžalovaného mladistvého Ondřeje J. [redacted] nelze přeceňovat. Ze závěrů znalce

psychologa pak navíc vyplývá, že možnosti resocializace u mladistvého Ambrozka jsou příznivější než u obžalovaného mladistvého J. [redacted]. Z těchto důvodů neměl být odstup mezi uloženými tresty u obou mladistvých tak výrazný.

Stejně jako v případě obžalovaných G. [redacted] a P. [redacted] Novotného však vrchní soud neshledal důvody pro snížení trestu obžalovanému mladistvému Ambrozkovi. Zde je třeba si uvědomit velmi vysokou konkrétní společenskou nebezpečnost jednání obou mladistvých (v rámci společenské nebezpečnosti typové). Ze strany obhajoby obou mladistvých i ze strany OPD byla sice vznesena celá řada argumentů, týkajících se předchozího bezúhonného života obžalovaného mladistvého Ambrozka a obžalovaného mladistvého J. [redacted] jakož i možností jejich resocializace, nicméně zcela pominut zůstal způsob provedení trestné činnosti, jakož i její následky rozebrané v odůvodnění napadeného rozsudku. Při ukládání trestů mladistvým je třeba si uvědomit, že trest odnětí svobody je sice ukládán v rámci sazby od 1 do 5 let, nicméně primárně je typová společenská nebezpečnost trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr.zák. charakterizována sazbou trestu odnětí svobody od 5 do 12 let. Jestliže je tedy navíc konkrétní společenská nebezpečnost jednání mladistvých v rámci společenské společnosti typová velmi výrazná, je nutno trest odnětí svobody u obžalovaného mladistvého A. [redacted] v trvání 3 a půl roku hodnotit jako přiměřený všem zákonným hlediskům. Obžalovanému mladistvému J. [redacted] pak správně měl být uložen trest odnětí svobody o něco vyšší, než trest v trvání 3 roků, nicméně odvolací soud byl opět vázán shora zmíněným principem zákazu reformace in peius, v důsledku kterého nemohl v tomto směru rozhodnout.

Závěrem je nutno vyhodnotit otázku zákonnosti a správnosti výroku, jímž byli obžalovaní G. [redacted], P. [redacted] Novotný, mladistvý A. [redacted] a mladistvý J. [redacted] pro výkon trestu odnětí svobody zařazeni podle § 39a odst. 3 tr.zák. toliko do věznice s dozorem. Zde si soud prvního stupně nepovšimnul, že podmínkou postupu dle § 39a odst. 3 tr.zák. není pouze ohled na stupeň a povahu, narušení pachatele, ale také zřetel na závažnost trestného činu. Obě podmínky jsou dány kumulativně. V této souvislosti je

nutno zopakovat, že daný trestný čin byl velmi závažný, což bylo rozebráno již dříve, takže zde důvody pro postup dle § 39a odst. 3 tr.zák. nebyly. Všichni obžalovaní měli být zařazeni dle § 39a odst. 2 písm. c) tr.zák. do věznice s ostrahou. Toto pochybení však odvolací soud nemohl napravit v důsledku zásady zákazu reformace in peius.

Pokud se týká výroku o náhradě škody, tento byl shledán správným, neboť výše přiznaného nároku odpovídá skutkovým zjištěním a ve zbytku byl poškozený správně odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních. Zde je třeba soudu prvního stupně vytknout pouze to, že napadený rozsudek nedoručil poškozenému M. Č. přičemž toto pochybení bylo v souladu s trestněprocesní zásadou rychlosti řízení a s ohledem na vazební charakter věci napraveno postupem soudu odvolacího (napadený rozsudek byl poškozenému doručen a poškozený byl poučen samostatným přípisem, že může odvolání podat přímo k Vrchnímu soudu v Olomouci).

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

V Olomouci dne 17. listopadu 1998.

Předseda senátu:

JUDr. Vladimír Š t e f a n

